

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 671/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] advokátkou, [REDAKOVANÉ], proti postupu a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžk/5/2021 z 25. februára 2021 v spojení s opravným uznesením z 30. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 24. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a zrušujúcim rozhodnutím najvyššieho súdu v správnom súdnom konaní, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ bol účastníkom administratívneho konania na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, v ktorom minister rozhodnutím z 9. júla 2018 zamietol jeho rozklad proti rozhodnutiu ministerstva z 12. februára 2018, ktorým bola zrušená akreditácia neziskovej organizácii na vykonávanie opatrení sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately. Sťažovateľ správnu žalobou z 26. októbra 2018 napadol rozhodnutie ministra o rozklade. Žalobu podal na Krajskom súde v Bratislave, ktorý uznesením o postúpení veci z 27. februára 2019 vzhľadom na to, že ide o správnu žalobu v sociálnych veciach podľa § 6 ods. 2 písm. c) v spojení

s § 199 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku, vec postúpil Krajskému súdu v Trnave, ktorý o žalobe rozhodol samosudcom ako o správnej žalobe v sociálnych veciach, a to tak, že rozsudkom z 26. júna 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. augusta 2020, rozhodnutie ministra zrušil z dôvodu, že svoje rozhodnutie neodôvodnil dostatočne.

3. Žalované ministerstvo podalo proti tomuto rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 25. februára 2021 tak, že „kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu“ zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie, čo opravil uznesením z 30. marca 2021 tak, že „rozsudok krajského súdu zrušuje“ a vec mu vracia na ďalšie konanie. Najvyšší súd pri skúmaní procesných podmienok zistil, že žaloba bola krajským súdom preskúmaná ako sociálna vec podľa § 199 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého sociálnymi vecami sa rozumie rozhodovanie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. Z dôvodu dodržania zásady zákonného sudcu bola vec postúpená senátu určenému rozvrhom práce najvyššieho súdu pre sociálne veci, no v dôsledku nesúhlasu tohto senátu, že ide o sociálnu vec, bola kasačná sťažnosť rozhodnutím predsedu správneho kolégia z 20. januára 2021 zaradená do iného senátu s tým, že otázky súvisiace s akreditačnými konaniami spadajú pod režim všeobecného správneho súdnictva.

4. Najvyšší súd sa v namietanom rozhodnutí nestotožnil s tým, že ide o sociálnu vec, hoci predmetom žaloby bolo rozhodnutie ministra práce, sociálnych vecí a rodiny, no uviedol, že nejde o štandardnú sociálnu vec podľa § 199 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, keďže išlo o otázku súvisiacu s akreditáciou, táto agenda má spadať pod režim všeobecného správneho súdnictva, a preto mal krajský súd vec prejednať v trojčlennom senáte. K tomu uviedol, že sociálna vec je pojmom všeobecným, obsahovo pokrývajúcim všetky oblasti, v ktorých orgány verejnej správy vykonávajú svoju právomoc na úseku realizácie sociálnych práv. Najširšiu oblasť predstavuje systém sociálneho zabezpečenia. Najvyšší súd dodal, že Správny súdny poriadok sociálne veci v § 199 ods. 1 vymedzuje formálne, prostredníctvom orgánov verejnej správy rozhodujúcich v týchto veciach. V tomto smere z hľadiska formálneho posúdenia veci medzi orgánmi verejnej správy je zaradené aj Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny, avšak táto skutočnosť nemôže bez ďalšieho determinovať, že pôjde o vec sociálnu. Každú vec je potrebné posudzovať aj z hľadiska materiálneho, a teda či rozhodnutie orgánu verejnej správy uvedené v § 199 Správneho súdneho poriadku svojimi účinkami aj reálne zasahuje do subjektívnej sféry osoby v sociálnej oblasti. Najvyšší súd dospel k záveru, že nejde o sociálnu vec, keďže žalobou napadnutým rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie o zrušení akreditácie neziskovej organizácii. K tomu najvyšší súd uviedol, že rozhodovanie o akreditácii nemá priamy dopad na sociálne práva tak, ako to predpokladá § 199 ods. 1 Správneho súdneho poriadku.

III.

5. Sťažovateľ tvrdí, že postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces spočívajúce v rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6, čl. 13 a čl. 17 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny. Sťažovateľ namieta, že v rozhodnutí ministerstva bol poučený, že rozhodnutie možno napadnúť správnu žalobou v sociálnych veciach. S tým však nesúhlasil a podal všeobecnú správnu žalobu, čomu prispôbil aj voľbu príslušnosti, keď žalobu adresoval Krajskému súdu v Bratislave.

16. Nemožno súhlasiť s argumentáciou sťažovateľa, ktorý porušenie práva na spravodlivý proces vidí i v tom, že v jeho veci pri oprave rozsudku najvyššieho súdu jeho následným uznesením nešlo o opravu chýb v písomnom vyhotovení rozsudku. Táto argumentácia opomína znenie § 143 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého predmetom opravy nie je písomné vyhotovenie rozsudku, ale chyby v písaní a v počítaní a iné zrejme nesprávnosti rozhodnutia. Slovné zjavne nesprávne zrušenie kasačnej sťažnosti a nie slovné správne zrušenie kasačnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia vo výroku kasačného rozhodnutia ničím iným ako lapsusom – inou zrejmovou nesprávnosťou nie je. Postup najvyššieho súdu pri vydaní opravného uznesenia zodpovedá zneniu zákona, a preto v ňom nemožno identifikovať porušenie základných práv sťažovateľa.

17. Napokon sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Porušenie tohto práva však nemožno vyvodiť len z namietaného postupu a kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu, keďže o kasačnej sťažnosti bolo namietaným rozsudkom rozhodnuté, a tým bol odstránený stav právnej neistoty, ktorý bol založený tým, že proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu bola podaná kasačná sťažnosť. Súčasný stav právnej neistoty sťažovateľa nevyplýva z toho, že došlo k zrušeniu rozhodnutia krajského súdu, ale z toho, že o jeho žalobe nie je krajským súdom právoplatne rozhodnuté.

18. Napokon však treba zopakovať, že predovšetkým z toho, že napadnuté kasačné rozhodnutie nerieši žiadnu v konaní či už skutkovú alebo právnu otázku s konečnou platnosťou, je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu